

Kelley Armstrong

Finding Mr. Write

Vertaald door Anna Livestro

DE FONTEIN

DAPHNE

‘Ik heb een piemel nodig,’ zei Daphne.

Aan de andere kant van een laptopscherm, duizend kilometer verderop, kletterden Nia’s eetstokjes op het tafeltje in een lunchzaak. ‘Yes! Weet je hoelang ik al wacht op deze dag?’ Ze pakte meteen haar telefoon erbij en begon op het schermpje te tikken. ‘Ik zat zelf te denken aan Plenty of Fish of –’

‘Ik heb het niet over daten.’

Nia keek verbaasd en barstte toen in lachen uit. ‘O, oké. Dus mevrouw ik-doe-niet-aan-onenightstands staat nu toch te lang droog.’

‘Nee, dat is het allemaal niet,’ zei Daphne. Hoewel, als ze heel eerlijk was... Nee, dat was het niet. Helaas. Daphne leunde achterover in haar tuinstoel. Ze zat op de veranda van haar huis in de Yukon ‘samen te lunchen’ met Nia, die in Vancouver was. Daphne zag Nia’s setting – een druk stadsterras in een volle straat – en Nia zag die van haar, met het meer, het bos en de bergen.

Daphne vervolgde: ‘Weet je nog dat artikel over een auteur die haar boek indiende onder de naam van een man?’

‘En die vijf keer zoveel reacties kreeg als toen ze het onder haar eigen naam instuurde. Dus jij denkt dat je *Winterslaap* makkelijker zou kunnen verkopen als je een man was. Ik snap wel dat het misschien zo voelt, maar...’

‘Het is al aangekocht.’

Nia zat ineens rechtop. ‘Wat?’

‘Ik had alweer een afwijzing gekregen en toen heb ik een glas wijn genomen en dacht ik ineens weer aan dat artikel en toen dacht ik bij mezelf, wat kan mij het ook schelen. Laten

we dat dan maar eens proberen. Dus heb ik een paar dingen aangepast in mijn begeleidende brief – met meer nadruk op het survivallen, meer zombies, minder romantiek.’

‘Wat? Zeg nou niet dat je de romantiek helemaal hebt geschrapt.’

‘Niet in het boek. Alleen in de beschrijving. Die nieuwe begeleidende brief heb ik bij het manuscript gevoegd en toen heb ik dat gemaild.’

‘Maar ik dacht dat je het volledige manuscript alleen moest insturen als ze je daar om vragen?’

‘Ik dacht als ik een man zou zijn, dan hoefde ik me vast niet aan de regels te houden.’

‘En dat werkte?’ Nia snoof. ‘Ik weet niet of ik moet lachen of heel hard en heel wanhopig moet gaan huilen. Dus je hebt een agent die dacht dat je een man was. Wat zeiden ze toen je ze de waarheid vertelde?’

Stilte.

Nia zette grote ogen op. ‘Denken ze nog steeds dat je een man bent? Maar je hebt toch zeker wel met ze gepraat?’

‘Ik heb aan hem geschreven dat ik off-the-grid in de Canadese wildernis woon en dat mijn mobiel hier niet werkt. Ik had verwacht dat hij zou zeggen dat ik dan maar ergens naartoe moest gaan waar hij wel werkt zodat we konden praten, maar zoiets zeg je blijkbaar niet tegen jongens zoals “Zane Remington”. Je voegt je gewoon naar de eigenaardigheden van hun literaire genialiteit.’

‘Zane Remington?’

‘Ik was dronken.’

‘Dus je agent denkt dat jij een vent bent die “Zane Remington” heet?’

‘En die in een huis woont dat hij zelf gebouwd heeft, van bomen die hij zelf gekapt heeft. Zane jaagt en vist en is hier volledig zelfvoorzienend. Net zoals Theo, in het boek. Maar dan zonder zombies. O, en Zane heeft creatief schrijven gestudeerd. Aan de universiteit.’

‘Ja, logisch. Dus je hebt een agent die *Winterslaap* aan een uitgever heeft verkocht. Wat gebeurt er als die uitgever onze Zane gaat opzoeken op social media? Hem een contract wil laten ondertekenen? Een cheque uitschrijft op die volkomen valse naam?’

‘Eh...’ Daphne maakte een wegwuifgebaar. ‘Nou, kijk, ik heb dus een vriendin die niet alleen advocaat is, maar ook een MBA heeft, en ze is nogal briljant. Ik weet zeker dat zij de perfecte oplossing voor dit probleem weet.’

‘Hm. Weet je wel wat mijn uurtarief is, McFadden? Hoeveel krijg je precies voor dit boek?’

‘Vijfhonderd.’

‘Ja, met alle respect, maar voor vijfhonderd dollar kan je anderhalf uur van mijn tijd betalen, en dan reken ik nog een vriendenprijsje.’

‘Nee, vijfhonderdduizend. Er waren drie uitgevers die het wilden hebben en die hebben tegen elkaar opgeboden.’

Nia knipperde met haar ogen. Ze keek... Nou ja, ze keek precies zoals Daphne zelf keek, waarschijnlijk, toen zij het nieuws kreeg. Daphne was nog nooit van haar leven flauwgevallen, maar heel even had het er griezelig veel van weg dat de wereld op zwart zou gaan.

‘Wacht even,’ zei Nia. ‘Dit doen we even opnieuw.’ Ze schraapte haar keel en verhief haar stem. ‘O mijn god, Daphne! Je hebt je boek verkocht!’

Daphne glimlachte. ‘Inderdaad, dank je. En het was natuurlijk een grapje dat ik jou wil inhuren om mijn fout te herstellen. Ik moet het eerlijk opbiechten. Ik hoopte dat mijn ongelooflijk briljante advocaat-slash-bff me zou kunnen adviseren hoe ik dat kan aanpakken zonder de deal kwijt te raken... of te worden aangeklaagd voor fraude.’

‘Wil je het dan ook echt opbiechten?’

‘Moet ik eerlijk zijn? Ik zou dolgraag Zane Remington willen zijn, al heeft hij nog zo’n belachelijke naam en belachelijke achtergrond. Dit is precies waar we het over hebben gehad – of

ik me achter een pseudoniem zou kunnen verschuilen zodat ik niet...' Daphne haalde haar schouders op. 'Je weet wel.'

'Hoef te dealen met de roem op Insta die je cadeau krijgt als de wereld je krankzinnig goede boek heeft ontdekt?'

Daphne trok een gezicht. 'Nou, meer dat ik dan de vernering van een mislukking niet hoeft mee te maken. Ik...' Ze ging verzitten. Hoe graag ze ook schreef, ze was als de dood om zichzelf als schrijfster te presenteren aan de buitenwereld. Ze hulde zich liever in de anonimiteit van een pseudoniem dan dat ze de kansen voor haar eigen boek zou willen verpesten met haar eigen gênante verlegenheid. 'Het was nog nooit bij me opgekomen om een mannelijke schuilnaam te gebruiken, maar het blijkt... bevrijdend, snap je dat? Het kan alleen nooit goed gaan. Dus moet ik hier onderuit zien te komen op een manier die de goedkeuring van een advocaat kan wegdragen.'

Nia tuitte haar lippen en bestudeerde Daphnes gezicht. 'Zou je Zane willen blijven als ik een plan bedenken waardoor dat ook kan?'

'Zeker weten.'

'Laat het dan maar aan mij over.'

Zes maanden later

CHRIS

Chris Stanton had een sollicitatiegesprek. Om schrijver te worden. Of tenminste, om er eentje te spelen voor auteursfoto's. Dat was wat Nia hem had verteld, hoewel ze ook had gezegd dat de klus nog wat meer met zich mee zou kunnen brengen, afhankelijk van wat de klant – de échte auteur – van hem zou willen.

Wat Daphne McFadden ook maar van hem wilde, Chris zou het doen, want hij had deze klus hard nodig.

Chris zat in de problemen. Zakelijk gezien. Hij was zo dom geweest om een studievriend te helpen die alles kwijtgeraakt was bij een echtscheiding. Zijn vriend had Chris overgehaald om een goede baan op te zeggen en samen hun eigen accountantskantoor te beginnen. Chris kwam er al snel achter dat het niet door de scheiding kwam dat zijn vriend financieel aan de grond zat. Dat kwam namelijk door de cocaïneverslaving die hem duizend dollar per week kostte.

Toen zijn nieuwe partner in de kas begon te graaien, betrapte Chris hem meteen want, duh: accountant. Toch stond Chris' naam nog wel op de deur, wat betekende dat hij samen met zijn maatje werd aangeklaagd. Dat was het moment waarop Nia Paramar, een advocaat die al jaren zijn cliënt was, hem soelaas bood: als hij de auteur Zane Remington zou spelen namens haar beste vriendin, dan zou Nia Chris helpen met zijn juridische problemen. Dat zou het verschil kunnen betekenen tussen zijn auto verkopen of erin moeten gaan wonen.

Chris had zijn huiswerk gedaan en hij wist dat het boek van Daphne McFadden een groot succes was. Het had al een paar laaiend enthousiaste eerste recensies gekregen en daarom was de publicatie vervroegd naar het voorjaar.

Vervolgens had hij gelezen wat Daphne over haar alter ego zei. Zane Remington was een echte mannen-man, zo'n Hemingway-achtig type dat diep in de wildernis leefde en zijn vriezer vulde met elanden, en tussendoor zijn geniale boeken schreef.

Wie zou zo iemand het best kunnen spelen? Een acteur die zichzelf ook echt zo zag. Een Chris Hemsworth-wannabe die met een knipoog en een grijns door het leven ging. En aangezien hij zelf toch al 'Chris' heette, zou hij het dus ook zo spelen. En om in de buurt van het Hemsworth-gedeelte te komen, zou hij de meisjesnaam van zijn moeder aannemen: Ainsworth.

Voor zijn rol had Chris zichzelf in een flanellen overhemd van een duur merk gehesen en een versleten blauwe spijker-

broek en werkschoenen zonder veters aangetrokken die nog geen tweede serieus werk hadden hoeven doen. Hij had een pick-uptruck gehuurd: een irritant oversized exemplaar dat totaal niet paste in het benzinebewuste Vancouver.

Zijn kapster was bijna ontploft van opwinding toen hij haar vroeg of ze iets modieus met zijn haar kon doen, nadat ze al jaren bijna moest huilen steeds als Chris zei: ‘Gewoon een beetje bijknippen, alsjeblieft.’

Had hij tenminste nog iemand blij gemaakt. Het probleem was alleen dat degene die echt blij met hem moest zijn, Daphne McFadden was.

Toen hij bijna bij het restaurant was waar ze hadden afgesproken, zag hij de schrijfster aan een tafeltje op het terras zitten. Volgens Nia was Daphne McFadden een ‘knappe, rondborstige brunette die met één hand een bijl kan hanteren, terwijl ze met de andere hand een slimme, geweldige zombieroman schrijft’. Met andere woorden, Daphne wás gewoon Zane Remington. Vanwaar dan die geslachtsverwisseling? Hij begreep het niet helemaal, maar hij vertrouwde erop dat Daphne wist waar ze mee bezig was.

De vrouw die hij zag zitten zag er op het oog vriendelijk en solide uit. Hij bekeek haar nog eens goed toen hij afremde om te parkeren.

Precies op dat moment keek ze recht naar zijn pick-up... en ze bleef kijken toen een kleine compacte auto achteruit in de enige vrij parkeerplaats wilde steken. Chris haalde diep adem, verontschuldigde zich in stilte bij de bestuurder van de auto en zei zachtjes: ‘Ik ben een auteur met een universitaire graad in creatief schrijven en een boekcontract van een half miljoen dollar,’ en pikte snel de parkeerplek in. Vanaf het terras knikte Daphne goedkeurend en hij slaakte een zucht.

Lullig, maar dit was wel wat Zane zou doen.

Chris sprong uit zijn truck net op het moment dat een plekje aan de overkant van de weg vrij kwam en de kleine auto daar ging staan. Het portier ging open en er stapte een vrouw uit

op hakken die haar langer maakten dan de helft van de mannen om haar heen. Golvend donker haar met rode highlights die de middagzon opvingen, een royaal figuur in een nauwsluitende jurk, armen en benen en bilspieren waaruit bleek dat ze wel van wanten wist in de sportschool.

Damn...

Toen realiseerde hij zich dat de zonnebril van de vrouw regelrecht op hem gericht was. Zijn eerste impuls was om zijn gulp te checken. Toen herinnerde hij zich dat hij zojuist haar parkeerplaats had ingepikt.

Damn...

Chris keek om zich heen, op zoek naar een uitweg, en zag dat Daphne nog steeds naar hem zat te kijken vanaf haar bistrotafeltje. Dit was zijn auditie en als hij op de vlucht zou slaan voor deze ongehoord pissige Amazone, zou hij nooit Zane Remington kunnen zijn. Daphnes boek had een vertegenwoordiger nodig die honderd procent vertrouwen had in het meesterwerk dat hij had geschreven. Chris had deze klus hard nodig en dat betekende dat hij die vertegenwoordiger moest zijn.

‘Hé,’ zei hij toen de vrouw dichtbij genoeg kwam om hem te kunnen horen. ‘Sorry. Als ik had geweten dat jij die plek wilde...’ Hij legde de nadruk op ‘jij’ en bekeek haar ondertussen van top tot teen met een waarderende blik.

Afkeer sijpelde uit al haar poriën. Waren dat sproeten op haar haakneusje? Hij had een zwak voor sproeten.

‘Bedoel je dat je er geen spijt van zou hebben als ik een oudere vrouw met een stok was geweest?’ vroeg ze terwijl ze langs hem beende.

‘Hangt ervan af hoe goed die eruitzag voor haar leeftijd,’ zei hij en hij liep met haar mee.

Hij had een grijns en een knipoog klaar voor als ze een blik zijn kant op zou werpen. Maar ze versnelde alleen haar pas. Hij keek even bezorgd naar Daphne, maar de schrijfster bleef hem geïnteresseerd gadeslaan.

‘Zo te zien gaan we naar dezelfde zaak,’ riep hij naar de Amazone.

De vrouw reageerde niet, maar liep het terras op en nam een tafeltje naast die van Daphne, voordat ze haar zonnebril in haar haar schoof.

Chris leunde op het tafeltje van de vrouw, rechte zijn schouders en spande zijn spieren aan onder het geruite designer-overhemd. Met zachte stem zei hij: ‘Ik vind het echt rot dat ik je plekje heb ingepikt. Zal ik straks een toetje voor je kopen?’ Zijn blik gleed langs haar lichaam. ‘Je eet toch wel toetjes?’

De verontwaardiging flitste door haar goudbruine ogen en hij herhaalde zijn woorden en huiverde vanbinnen. In combinatie met zijn blik had ze het opgevat als een snedige opmerking over haar volle figuur. Shit. Dit was dus precies waarom Chris niet aan flirten deed.

Hij deed zijn mond al open om terug te krabbelen. Maar terugkrabbelen was iets voor Chris. Zane zat zo niet in elkaar. En Daphne zat nog steeds toe te kijken vanaf dat andere tafeltje.

‘Dus dat is een ja?’ vroeg hij met een glimlach. ‘Uitstekend. Dan krijg je van mij een lekker toetje.’ Zijn glimlach schitterde ondeugend. ‘En dat mag je opvatten zoals je maar wil.’

‘Je belemmert mijn uitzicht.’ Ze knipte met haar vingers om hem weg te jagen.

Hij weerstond de drang om zich stiekem uit de voeten te maken, maar wierp haar nog een grijns toe en ging rechtop staan. Vervolgens slenterde hij naar Daphne, die heel tevreden leek met zijn auditie tot nu toe.

Chris schoof in de stoel tegenover de schrijfster en stak zijn hand uit. ‘Chris Ainsworth.’ Hij grijnsde en hoopte dat de bedoelde twinkeling ook echt in zijn ogen verscheen. ‘Maar noem me maar Zane Remington.’

Ze liet haar blik langzaam over hem heen glijden en klapte haar tablet dicht. ‘Ik noem je wat je maar wilt.’

‘En ik mag jou dan... Daphne noemen? Als dat niet te aanmatigend is.’

‘Ik heet eigenlijk Nora.’

‘Ah, een schuilnaam voor een schuilnaam. Slim. Dus liever Nora?’

‘Nee,’ zei een hese stem achter hem. ‘Ik heb liever Daphne.’

Chris draaide zich langzaam om en keek de vrouw aan van wie hij de parkeerplaats had gestolen.

‘Daphne McFadden,’ zei ze. ‘En ik geloof’ – ze haalde moeizaam adem, alsof de volgende woorden haar pijn deden – ‘dat je aan de verkeerde tafel zit.’

DAPHNE

Terwijl Chris Ainsworth haar allerlei verhalen vertelde over zijn acteercarrière, jeukten Daphnes vingers om haar telefoon te pakken en Nia te appen.

Waar heb ik dit aan verdiend?

Welke stiekeme wrok koesterde haar beste vriendin tegenover Daphne dat ze haar nu met deze Chris Ainsworth had opgezadeld? Het was een grap. Dat kon niet anders. Ze zou de lunch met deze lomperik afmaken en als ze het onvermijdelijke ‘wtf’ naar Nia zou appen, zou haar vriendin reageren met het adres van een koffiezaak voor een latte met de échte acteur die ze had uitgekozen om Zane te spelen. Vergeleken met deze Houthakker-Hipster, zou degene die Nia echt had gekozen, perfect lijken.

Maar hoe meer Daphne erover nadacht, hoe meer ze ervan overtuigd raakte dat Chris Ainsworth wat Nia betrof ook echt geknipt wás voor deze baan.

Nia en Daphne vonden het allebei stom om te klagen dat mannen in het bedrijfsleven een streepje voor hadden. De voor de hand liggende reactie was altijd: ‘Misschien ligt het niet aan hen, misschien ligt het aan jou’. Hoe moest je dan volhouden dat je zeker wist dat jij net zo goed was? Vrouwen hadden nu eenmaal van nature niet dat soort zelfvertrouwen.

Daphne herinnerde zich dat ze een keer naar de signeersessie ging van een heel erg beroemde mannelijke auteur die liefdesromans schreef, ook al vond hij zelf van niet. Terwijl ze stond te wachten tot hij een praatje zou houden, hoorde ze hem tegen het personeel en de boekhandel zeggen dat hij vóór het signeren nog even wat had getraind met gewichten in de fitnessruimte van het hotel, omdat ‘de vrouwtjes’ van stevige biceps hielden.

En dan was er nog het online forum waarop medewerkers van bibliotheken hadden geklaagd dat sommige van hun collega’s zwijmelden bij een ‘knappe’ mannelijke auteur en dat ze die ene populaire vrouwelijke schrijver niet konden vragen voor een bezoekje omdat de rest die man wilde, die twee keer zoveel kostte. Daphne had de ‘knappe’ auteur opgezocht en vond hem maar gemiddeld aantrekkelijk.

Nam Daphne het Nia echt kwalijk dat ze Chris Ainsworth had uitgekozen? Dit was een zakelijke beslissing en als een ‘arrogante en aantrekkelijke witte man’ meer boeken verkocht, dan kon Nia precies zo iemand voor haar regelen. Dat bleek wel.

Maar Chris was meer dan gemiddeld aantrekkelijk. Hij had een klassiek knap gezicht, met perfect gebeeldhouwde gelaats-trekken, alles keurig in proportie. Groene ogen en donkerblond haar dat lichtjes opwaide in het briesje. Zelfs zijn lichaam had die klassieke Y-vorm, met smalle heupen, sterke schouders en biceps die aan zijn shirt trokken als hij op zijn armen leunde.

Mannen die goed in vorm waren, met een gezonde uitstraling, een charmante glimlach en een twinkeling die zei ‘laat je niet misleiden door mijn woeste uiterlijk, vanbinnen ben ik een lammetje’, waren Daphnes zwakke plek. En aan de eerste paar dingen voldeed Chris zonder meer. Maar het laatste? Deze man was helemaal geen lammetje. Hij was eerder een wilde kater, die overal waar hij kwam zijn geurvlag uitzette.

Maar goed, ze moest het Nia nageven: het vervullen van deze rol was zo’n onmogelijke opgave gebleken dat Daphne

de hele poppenkast al bijna had willen opgeven en dan maar liever de waarheid had willen opbiechten. Nia had een manier gevonden om haar het contract te laten ondertekenen met een hoop juridische kunstgrepen die Daphne nog steeds niet helemaal begreep. Het kwam erop neer dat ze juridisch gezien Zane Remington was, wiens naam ze had geregistreerd als een bedrijf, en daar hing haar auteursrecht dan weer onder. Als iedereen ervan uitging dat de auteur een man was, nou ja, zij had dat zelf nooit met zoveel woorden beweerd.

Dus ze had geen acteur nodig gehad voor het juridische gedeelte of zelfs maar voor de publiciteitsdingetjes helemaal in het begin. Maar toen besloot de uitgever de uitgave van het boek dus met vijf maanden te vervroegen en daardoor was de wanhoop toegeslagen. Nia had de touwtjes in handen genomen en Daphnes enige voorwaarde was dat ze een professionele acteur wilde hebben – ze kon geen risico's nemen door de rol door een gewone man te laten spelen. En toen belde Nia op het laatste moment met de mededeling dat ze 'de perfecte man' had gevonden.

Deze man, dus.

'En toen,' zei Chris, 'heb ik een serie advertenties gedaan voor een auto uit de hogere prijsklasse. Maar die zal jij wel niet kennen.' Hij zwaaide grinnikend naar haar auto.

Ze moest haar tong afbijten om niet te zeggen dat dat een huurauto was. Je moet de trollen aanmoedigen.

'En mijn meest recente rolletje,' ging hij verder, 'was –'

'U hebt al duidelijk gemaakt wat uw acteerprestaties zijn geweest, meneer Ainsworth. Ik wil het hebben over deze specifieke klus. Want misschien is dit niet helemaal uw ding.'

Chris ging wat hangen in zijn stoel, met zijn lange benen zó ver in het gangpad gestoken dat de arme serveerster een andere kant op moest om erlangs te kunnen. 'Ik ben acteur. Ik speel rollen.'

'Hier gaat het voornamelijk over modellenwerk. U zou het gezicht van Zane Remington zijn.'

Hij reikte in zijn zak, haalde er een bril uit en zette die op. ‘Abracadabra. Ik bén Zane Remington.’

Hij maakt een dakje van zijn vingers en misschien was het de bedoeling dat hij op die manier intelligent overkwam, maar als je zijn gezicht erbij zag, leek het eerder alsof hij behoefte had aan een laxeermiddel.

Daphne ging verder: ‘Er kunnen zich ook situaties voordoen waarin u heel korte, heel eenvoudige interviews moet geven, en ik zal u dan door middel van een oortje influisteren hoe u de vragen moet beantwoorden. En mochten er technische problemen optreden, dan krijgt u ook gescripte antwoorden. De meeste vragen zullen gaan over het boek dat Nia u heeft gestuurd.’

‘Dat heeft ze inderdaad gedaan.’

‘Hebt u het gevoel dat u als vertegenwoordiger voor het boek zou kunnen optreden?’

Hij leunde weer achterover en dwong de man achter zich om zijn stoel een eind naar voren te schuiven. ‘O, maar ik heb het niet gelezen, of zo.’

‘Niet het hele boek, maar ik neem aan dat u toch een paar hoofdstukken vluchtig hebt doorgenomen.’

‘Is dat nodig, dan?’

Daphne opende haar mond. En deed hem meteen weer dicht.

Chris ging verder: ‘Ik ben een acteur. Ik vertolk de tekst die ik krijg. Vertel me maar wat jij wil dat ik zeg over je boek en dat zeg ik. Het is ongetwijfeld een prachtig boek, maar...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik ben niet zo’n lezer.’

Daar had je het. Hij bood het haar op een presenteerblaadje aan: het excuus om nee te zeggen. Vergeet het maar. Dit hele idee sloeg ook nergens op. Ze kon beter eerlijk zijn tegen de uitgever en...

Haar telefoon zoemde. Een appje van haar nieuwe pr-medewerker.

Melody: Ik heb die foto waar ik om vroeg nog niet gekregen.

Melody: Hou je niet in. Dit is niet de foto die we voor het omslag gaan gebruiken, hoor. Ik weet dat je dat niet wil, en we houden rekening met je wensen.

Melody: We willen je gewoon leren kennen. Een gezicht geven aan je ongelofelijke boek.

De datum van publicatie kwam gevaarlijk dichtbij en Melody moest weten wat voor vlees ze in de kuip hadden. Konden ze Zanes officiële auteursfoto meesturen met de publicatiepromo? Of kon die het best alleen op de website worden getoond nadat je eerst op drie links had geklikt en eerst nog een advertentie voor de biografie van een of andere celebrity voorgeschoteld had gekregen?

Daphne wierp een blik op Chris, met zijn belachelijk knappe uiterlijk. Stiekem maakte ze een foto toen hij een verhaal afstak over die keer dat hij voor Captain America werd aangezien toen hij langs de Fan Expo in Vancouver liep.

Ze drukte op verzenden. Geen bericht. Alleen de foto. Toen wachtte ze op het juiste moment om een eind aan deze helse lunch te kunnen maken. In afwachting van Melody's 'lol' met de vraag om nu een échte foto te sturen, want deze man had absoluut geen duistere zombiethriller geschreven met een tienermeisje als hoofdpersoon

Melody: Holy shit.

Daphne glimlachte en begon al aan haar 'haha'-antwoord. *Hé, jij wilde zo graag een foto... Je zei niet dat ik zelf op die foto moest staan.*

Melody: Vertel me alsjeblieft dat jij dat echt bent.

Melody: Ik heb hem net aan mijn baas laten zien en ik geloof dat die nu ergens staat te hyperventileren.

Melody: Please, please, please, dit ben je toch wel echt zelf, hè?

Daphne: Maar je hebt toch zeker liever iemand die meer iets schrijverachtigs uitstraalt? Een beetje ouder?

Melody: Ben je gek???!!!

Melody: Ik heb de professionele shots zo snel mogelijk nodig. We kunnen je een fotograaf aanraden, mocht dat nodig zijn. Ik laat je verder met rust, nu. Ik zie dat je aan het lunchen bent. Bedankt!!!

Daphne liet de telefoon zakken en keek naar Chris, die nog steeds aan het praten was, alsof hij helemaal niet door had gehad dat ze op haar telefoon zat.

Wat nu?

Had ze een keuze?

Als Nia hem aanraadde, kon hij toch nooit zo vreselijk zijn als hij leek?

‘Wanneer kunt u beginnen?’ vroeg ze.

Eerste druk juli 2025

Oorspronkelijke titel *Finding Mr. Write*

Oorspronkelijke uitgever Forever, Grand Central Publishing, onderdeel van Hachette Book Group, New York, USA.

Copyright © 2024, K.L.A. Fricke Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Sarah Congdon, © 2024 Hachette Book Group, Inc.

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7335 6

ISBN e-book 978 90 261 7336 3

ISBN luisterboek 978 90 261 7980 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.